
2/2014
NAKLEPANÝ
ŘÍZKY
Občasník pro mládež královéhradecké diecéze
hromosvod
„Velikost každého povolání je snad především v tom, že spojuje lidi." Antoine de Saint Exupéry

Mlčeti zlato

Milí čtenáři,

V rukou držíte nové číslo Hromosvodu, ve kterém najdete inspiraci na letošní postní dobu, která nám právě začala. Hned v duchovním slovu od týmáka z Vesmíru, Vojty Zadiny, se můžete dočíst, jak tuto dobu dobře prožít, na co si dát pozor, a také dostanete tipy na postní předsevzetí.

Dále pro vás máme nabídky, kam zajet na duchovní obnovu, vikariátní pouť za povolání nebo OFF-line víkend bez mobilu či internetu, kde budete moci v klidu prožít pár dní bez spěchu a tlaku okolního světa. Připomínáme, že týden před Květnou nedělí je týdnem modliteb za mládež a je dobře nezapomenout se speciálně na tento úmysl modlit. Poslední pozvánka se týká srpnového Celostátního setkání animátorů. Sice se vám může zdát, že prázdniny jsou až za dlouho, ale věžte, že přihlašování na tuto akci ne, a proto se nezapomeňte včas nahlásit.

V reportážích se ohlédneme za večery mladých v některých vikariátech. V otazníících života se můžete seznámit se svědectvím sestry salesiánky, „kterak k řeholnímu povolání přišla“, a také s únorovým a březnovým dopisem mladým od o. biskupa Jana Vokála. Ve vzdělávání budeme s P. Pavlem Jägerem pokračovat v povídání o II. Vatikánském koncilu. Tentokrát se zaměříme na to, jaké jsou závěry koncilu a jaký význam mají pro dnešek. V závěru Hromosvodu vám představujeme dva týmáky, kteří jsou na Diecézním centrum života mládeže Vesmír sice už od října, ale ještě v našem občasníku nebyli představeni.

Milí čtenáři, přeji nám všem, ať dokážeme dobře prožít postní dobu a připravit se na radostné období Velikonoc!

-mk-

Obsah druhého čísla:

Slovo redakce 2
Duchovní slovo 3
Informace, pozvánky 4
Reportáže 6
Otazníky života 8
II. vatikánský koncil 11
Vesmírný tým 14

Zuby, nehty

Doba postní

Dnešní doba je plná lákadel – chtějí zjednodušit náš život, ušetřit čas strávený prací, aby zbylo víc na zábavu. Opravdový fyzický hlad už je jen záležitost starých knih, které stejně nikdo nečte. Máme spoustu možností se zviditelnit – přestali jsme plnit jen stěny reklamních ploch, ale objevili jsme také facebookové, signálové a další online zdi. Naší fyzickou bezpečnost zajišťují v autech nové systémy zabezpečení a schodišťové zábradlí přesně podle normy. Máme bezpečnostní elektrické zásuvky a antivir se postará o naše citlivá data na internetu. Žijeme v civilizované části světa a ke štěstí už nám nechybí v podstatě nic. „Nic? “

Na začátku doby postní se můžeme setkat s tématem půst. Je to moderní? Co slyšíme kolem sebe? „Když mám kila navíc, tak přece existují diety…“ „Nevaž se, odvaž se!“ „Zákazy jsou od toho, aby se porušovaly!“

Zastavil bych se u jedné knihy, jménem Bible. Ve čtvrté kapitole Lukášova evangelia vystupuje Ježíš, který se postí na poušti, a Pokušitel - ten slibuje Ježíši takříkajíc hory doly. Mělo to jen jeden háček. „Budeš-li se mi klanět...“ (Lk 4,7) Bylo to pokušení cesty nejmenšího odporu, fyzického nasycení, pohodlí, moci, pokušení vyzkoušet si pocit adrenalinu při skoku z chrámu i bezpečnost v rukou andělů.

Kolik věcí na nás dnes křičí „Budeš-li se mi klanět, bude to všechno tvé!“ Následujeme Ježíše, nebo se skláníme každý večer před obrazovkou počítače, mobilním telefonem a dalšími lákadly, místo před svým Bohem? Pokušitel sliboval všechna království světa. Co stačí někdy slíbit nám? Studijní, profesní úspěchy, finanční odměny, trochu vzrušení a dobrou náladu…

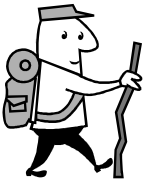
Postní doba je takovou výzvou – odepřít si něco v oblasti, kde jsme na hraně, na každodenní hraně pokušení a hříchu. V něčem neuposlechnout hlasu okolí, že vše je dovoleno a je hloupost toho nevyužít. Jsme pokoušeni, ale Ježíš je s námi a ví, jaké to je. Zažil pokušení přímo od pokušitele první třídy, a to přímo v lidském těle, jako my. Modleme se každý den spolu s ním k našemu společnému Otci: „Neuveď nás v pokušení“.

A nakonec nápady na postní předsevzetí: Vydržím 40 dní bez alkoholu. Napíšu každý den jednu povzbuzující zprávu někomu, kdo to potřebuje. Nebudu přehrávat online videa! Budu se cestou do školy optimisticky usmívat…

Vojta Zadina

Vikariátní pouť

Také si více, či méně často pokládáš otázku: „Jaké má Bůh pro mne povolání?“ Vydej se s námi na **vikariátní pouť**, kterou svěříme právě tomuto úmyslu a při níž budeme prosit o světlo Ducha a odvahu. Sejdeme se v **sobotu 15. března 2014** v 8:43 hod. u kostela **v Chrasti** a odtud půjdeme na Podskalu a do Vrbatova Kostelce. Předpokládaný návrat do Chrasti je kolem 16. hodiny. Těšíme se na společnou cestu ☺! P. Zdeněk Mach, Bětka a Lída.

Dvouvikariátní florbal

S radostí Vás všechny zveme na první ročník DVOU – VIKARIÁTNÍHO FLORBALU do Rtyně v Podkrkonoší! Zváni jsou všichni, kteří mají chuť si zahrát florbal nebo podpořit svoje oblíbence, celá spolča i jednotlivci nejen z vikariátů Náchod a Trutnov. Sejdeme se **15. 3. 2014** ve Sportovní hale **ORLOVNA** (náměstí Horníku 856)

Od 8:30 do 9:00 hod. proběhne registrace. V 9:00 hod. bude uvítání a zahájení. Turnaj bude ukončen v 15:45 hod. vyhlášením vítězů. Herní systém 3+1, vždy 1 holka na hřišti.

POZOR: **nutná registrace týmu do 13. března 2014**! Startovné je 400 Kč za tým. Možnost přespání ve spacím pytli přímo v hale. Bližší info: Lucie Hejnová, lucka-hejnova@atlas.cz, tel.732 116 429.

Duchovní obnova

Všichni jste zváni na duchovní obnovu pro mládež (nejen) kutnohorsko-poděbradského vikariátu **v Jeníkově u Hlinska**, která se uskuteční o víkendu **28.-30.3.2014**. Tématem bude „Křižovatka života“ – hledání svého povolání, v rámci diecézního roku povolání a 350. výročí diecéze. Cena je 200 Kč. Více informací u Lídy Cinerové na e-mailu cin.liduse@gmail.com.

Den s Chiarou Luce

15. března 2014 se v Brně uskuteční setkání Den s blahoslavenou Chiarou Luce Badano. Začátek je v **9:30 hod. na Biskupském gymnáziu**. Součástí programu bude i prezentace nové knihy o této mladé blahoslavené světici, workshopy, svědectví a filmové ukázky. Více informací naleznete na chiaraluce.naplno.net.

Tammím

Arcibiskupský kněžský seminář v Praze pořádá dvakrát do roka duchovní obnovu pro mladé muže ve věku 15-30 let. Je to příležitost prožít čas v naslouchání, modlitbě a je možnost duchovních rozhovorů s představenými semináře a bohoslovci. Letošní postní Tammím se uskuteční **28.-30.3.2014** a bude mít téma: "Pokání a odpuštění". Další informace a přihlášky na www.tammim.spolco.cz. Přihlášky je třeba zasílat do 25.3.2014

OFF-line víkend

Chceš si vyzkoušet, jaké to je žít bez mobilu, internetu a počítače? Přijeď vypnout na Diecézní centrum života mládeže **Vesmír** o víkendu **28.-30.3.2014**. S sebou si nezapomeň vzít pantofle a spacák. Doporučený příspěvek je 220 Kč na noc. Nezapomeň se přihlásit na dczm.vesmir@atlas.cz. Více informací na vesmir.signaly.cz.

Týden modliteb za mládež

Týden před květnou nedělí **od 7. do 13.4.2014** je věnován **modlitbám za mládež**. I letos je připravena brožurka s modlitbami a přímluvami na každý den, které můžete využít ve vašich farnostech, společenstvích nebo k soukromé modlibě. Ke stažení je na stránkách diecézního centra pro mládež na www.bihk.cz/pastorace/diecezni-centrum-pro-mladez nebo na stránkách signaly.cz.

Diecézní setkání mládeže

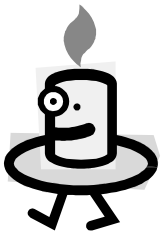
Zveme všechny mladé od 14 let na Diecézní setkání mládeže do Hradce Králové. Motto letošního setkání je: *„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské.“ (Mt 5,3)* Začátek bude v **9:00 hod**. **ve Filharmonii** (Eliščino nábřeží). Na programu bude katecheze, svědectví a plno dalšího. Celým programem bude provázet diecézní kapela VeKa. Po poledni budou následovat tématické skupinky se zajímavými hosty, sportovní vyžití, ztišení při adoraci, rozjímání při křížové cestě nebo uzdravení duše při svátosti smíření. Setkání vyvrcholí mší svatou v katedrále v 15.00 hod. Více informací na DCM, Velké nám 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 495 063 421, e-mail: dcm@bihk.cz.

Celostátní setkání animátorů

Jsi animátor? Jsi aktivní ve farnosti, společenství či v hnutí? Chceš se stát aktivním? Je ti od 16-ti do 30-ti let? Přijeď na Celostátní setkání animátorů do **Třešti**. V týdnu od **17. do 23. 8. 2014** na tebe čeká bohatý program. Letošní téma je „Nikdo není ostrov aneb zaostřeno na vztahy“. Je ale potřeba se včas nahlásit! Více informací a přihlášky na csa2014.signaly.cz.

Večer mladých v kutnohorsko-poděbradském vikariátu

V pátek 21. února proběhlo v Čáslavi vikariátní setkání mládeže. Bylo zahájeno mší svatou v kostele sv. Petra a Pavla, kterou hudebně doprovázela čáslavská mládež. Hlavním celebrantem byl host P. Pavel Jäger. Poté jsme se přesunuli na faru, kde jsme se posilnili, krátce představili a vyslechli přednášku našeho hosta na téma Papežova encyklika Lumen fidei - Světlo víry. Když otec Jäger dopovídal, zahráli jsme si fyzicky velice náročnou hru vymyšlenou samotnou organizátorkou celého setkání Lídou Cinerovou na ptačí maminky a miminka. Myslím, že při této hře se všichni pobavili a že se všem líbila – zvláště díky konci, sladké odměně.

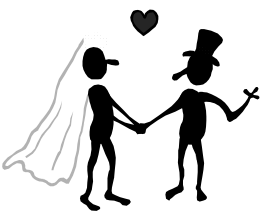
Na závěr jsme se vrátili do kostela, kam jsme vstoupili ve světle svíček za zpěvu písně „Ó, Bože, světlo naše“. Potom jsme ve tmě a tichu vyslechli žalm, čtení, evangelium a k němu krátkou promluvu. Pak, na připomínku našeho křtu nás otec Jäger pokropil svěcenou vodou a my se vrátili zpět před kostel. Tam naše setkání končilo, rozloučili jsme se s novými přáteli a odjeli domů.

Chtěla bych poděkovat Lídě, za odvahu tuto akci zorganizovat, otci Foltánovi, našemu kaplanovi, který má také zásluhu na uskutečnění této akce, otci Staříkovi, za vypůjčení fary a kostela, otci Jägerovi, za krásnou přednášku, čáslavské mládeži, za výborné občerstvení a hezkou hudbu při mši a všem dalším účastníkům, za to, že přijeli... ☺.

Terezie Zdislava Cinerová

VeMlad Letohrad- 21.2.2014

Je únor a náš vikariát je zvyklý, že každý měsíc je VeMlad a tento rok je rok povolání a VeMlad No.2 byl zaměřen celkově na žhavé láskyplné téma „MANŽELSTVÍ“. Schola se sešla už v 17 hodin a připravovala hudbu na mši a v 18 přesně vypukla mše, kterou celebroval místní pan farář Václav Vacek. Byl požádán o povídání k tématu a on jako odborník na manželství, např. jezdí na manželská setkání, povídal, kázal, vyprávěl, citoval pohledy Bible, až ani nevíme, že mše trvala 2 hodiny. Ale přišlo nám to všem, že jen 30 minut, jelikož jsme byli v menší vytopené kapli a byli jsme zapojeni do hovoru dotazy...

Jelikož je únor a to je už po třetí vždy VeMlad v Letohradě, tak po mši nás čeká přechod do nedalekého Centra pod Střechou. Cestou jsme zvyklí hrát nějakou hru k tématu a zároveň na poznávání se navzájem – tedy hráli jsem „drbárnu“. Poté jsem měli čas při palačinkách, rohlíčkách či buchtách u čaje pořádně si povyprávět a popovídat.

Potom nastal hlavní hřeb večera a to „Vážně a nevážně o manželství by Janka a Honza s Kryštofem Majvaldovi“. Jsou to naši bývalí vikariátní zástupci a jsou to úžasní manželé, kteří si opravdu uvědomují přítomnost Boha v jejich životech, ale hlavně v jejich vztahu. Plynule navázali na teoretické vědomosti, jenž jsme nabyli na mši, do realistické praxe. Shrnula bych to do těchto 4 vět: Když miluješ, není co řešit. Když miluješ, vždy je co řešit. Brainstorming na téma manželství: láska, rozhodnutí, děti, oběť, oběd... ☺ ...a hlavně - co si pamatuje každý z nás 27 mládežníků účastnících se VeMladu je, že MANŽELSTVÍ JE COOL!!!

Vše se zakončilo nádhernou modlitbou, která byla opravdu niterná a silná. No a hajdy do peřin, avšak někteří pokračovali tančením na plese a někteří dořešívali myšlenky na tradiční gaučingové afterparty.

Soňa Moravcová

Vikariátní setkání mládeže vikariátu Trutnov ve Dvoře Králové nad Labem

Naše setkání začalo 18. ledna dopoledne. Nejprve jsme si pro zahřátí pustili jeden díl Exitu 316 na téma Radost. To nás provázelo celým dnem, motto setkání totiž bylo: „Dále pak, bratři moji, radujte se v Pánu.“ (Fil. 3,1) Následovala velmi plodná debata a přednáška pana faráře Adrzeje Deniziaka také na téma Radost.

Po výtečném obědě a nutném poledním klidu, protože jsme měli tak plná břicha, že bychom se nemohli ani hnout, si pro nás dvě zdatné mládežnice připravily venkovní hru. Hra spočívala v tom, že jsme museli projít pět stanovišť, z nichž každé představovalo jedno tajemství radostného růžence. Po překonání všech stanovišť jsme za odměnu dostali malé vydání Nového zákona spolu se záložkou s připomínkou na toto setkání. Zbývalo jenom vyzkoušet si tu radost v praxi, a to na farním plese, který se konal v nedaleké Dolní Brusnici.

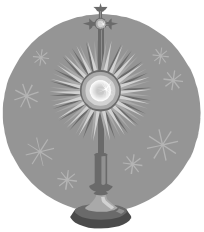
Anna Hojná

Dopis mladým v diecézním Roce povolání - únor

Milí mladí přátelé,

„Povolání k lásce je vaším základním povoláním," řekl blahoslavený Jan Pavel II. před sedmnácti lety mládeži shromážděné před naší hradeckou katedrálou. Opravdu se tak můžeme dívat na každé povolání: jeho základem je vždycky láska. Nikdy nic jiného. Přijetí povolání není sebezápor, bolestivé odříkání, ale naopak – „zamilování se". Zamilování se do Krista.

Aby život nebyl jen přežíváním, aby měl jiskru a páteř, musím pro někoho žít. A pro křesťana je to v první řadě Kristus. Je to podobné, jako když se do sebe zamilují dva lidé a rozhodnou se žít společně v manželství, tedy plněji, v dobrém i ve zlém. Aby se jim to dařilo, jejich rozhodnutí má být postaveno na lásce ke Kristu, stejně jako povolání duchovní: Pane, mám Tě rád/ráda a vydávám se tou cestou lásky k Tobě, kterou mi Ty sám určíš.

O Pánu Ježíši víme, že nás miluje bezmezně a vždy. Naším úkolem je naslouchat mu a jít této jeho lásce vstříc. Nečekat, až nás zaplaví jako jednostranný cit. Nestěžovat si, že nic necítíme. Abychom si mohli zamilovat Krista, musíme ho hledat a následovat, aktivně ho poznávat skrze Písmo a život Církve, její svátosti. Jinak bychom byli v situaci člověka, který si zoufá, že marně hledá lásku druhých, aniž by vycházel z domu, aniž by se pro druhé rozhodl a měl účast na jejich společenství.

Církev Ti nabízí právě společenství lásky Kristovy. Proto stojí za to zapojit se do jejího života. V tomto společenství není místo pro samotu. Zvu Tě do něj!

Váš biskup Jan

Dopis mladým v diecézním Roce povolání - březen

Milí mladí přátelé,

postem se připravujeme na Velikonoce, ale víme, že Ježíš z něj svým čtyřicetidenním pobytem v poušti učinil také přípravu na povolání. Do ústraní se totiž vydal předtím, než zahájil své veřejné působení. Podle Evangelia tam *hladověl a ďábel ho pokoušel*. Až teprve potom se *vrátil v síle Ducha do Galileje a učil v synagógách*. (srov. Lk 4)

Od mladých lidí někdy slýchám, že na svoje otázky, jakou cestou se mají v životě vydat, nedostávají jasnou odpověď. Ptají se, kde ji mají hledat. Ježíš na to říká: *Následujte mě!* Co tedy udělal On? Nejprve se vydal do ústraní a postil se. V poušti se zřekl nejen chleba, ale i pozemské vlády nad *všemi královstvími světa*, kterou mu nabízel ďábel. Z pouště se *vrátil v síle Ducha*, připravený uskutečnit své poslání Mesiáše.

Víme, že bez takového postního odříkání se neobejde žádné křesťanské povolání. V rodinách je to například věrnost, stálost a úcta k životu, v duchovním povolání poslušnost, celibát či panenství. Dnešní svět na tyto závazky zaměřuje velkou pozornost a mimořádně ho provokují. Často totiž nechápe, že nejde v první řadě o zřeknutí se *něčeho*, ale o zřeknutí se *pro něco*, o odložení proměnlivých a dočasných lákadel ve prospěch věčného Božího království. Právě k němu nás Bůh povolává – ať už skrze manželství, duchovní povolání či jiný jemu oddaný způsob života.

Ze srdce Vám žehnám, aby Vás tato postní doba posílila právě na cestě k Vašemu povolání. Abyste se na ni vydali povzbuzeni, *v síle Ducha*.

Váš biskup Jan

Kterak člověk k povolání přišel

Pocházím z věřící rodiny, takže u nás doma bylo normální chodit do kostela, ke svátostem a nějak se modlit. Žili jsme takový náboženský život v rámci oficiálních možností v době socialismu, takže jsme my děti nechodily do spolča, nejezdily na křesťanské tábory atd. Nějak se k nám totiž nedostalo, že se něco takového děje. A v rámci tohoto přístupu jsem měla odmalička jasno i o svém povolání: kvůli komunistům se do řehole vstoupit nedá, tudíž se vdám a budu mít aspoň čtyři děti.

Přestože jsem neměla spolčo, měla jsem jedno štěstí: totiž skvělé sourozence. Brácha mě ovlivnil svou duchovní hloubkou. Ségra, když se vdala, mi zase sdělila své tajemství: „Pán Bůh má někde vyhlídnutého toho pro tebe nejlepšího kluka na světě. Jde jen o to, abyste se našli. Proto nejlíp uděláš, když se za to budeš každý den modlit.“ Ona to tak dělala, našla a dnes už je víc než 25 let šťastně vdaná. Takže i další krok byl pro mě jasný: modlit se za nalezení toho nejlepšího kluka...

Cesta byla jasná, ale ten kluk nějak nebyl na obzoru. Zato jsem na vysoké škole objevila jedno spolčo, do kterého jsem začala chodit s dvěma spolužačkami. Vedla ho jedna tajná františkánka, takže jsem zjistila, že možnosti jsou i jiné, ale mě se to přece netýkalo. Spolčo na mě mělo kladný vliv, jako že jsem se začala trochu víc modlit, pak také k nám do farnosti přišel nový kaplan, k němuž jsem chodila ke zpovědi, a měl občas takové dobré nápady, jako že třeba není marné si v postní době dát předsevzetí, že si každý den něco přečtu z Bible apod. Bavilo mě to.

Když jsem byla ve třeťáku na MFF UK, jednoho dne mi mé dvě kamarádky – spolužačky oznámily, že obě chtějí vstoupit do jedné františkánské kongregace (tehdy to už legálně šlo). No překvapily mě a přišla myšlenka: „To bychom tam mohly jít všechny tři.“ Ale rychle jsem to zavrhla, já přece budu mít ty čtyři děti. Jenže pak se stala vážnější věc: jednoho dne jsem začala v nitru vnímat něco těžko popsatelného a rozuměla jsem tomu tak, že Pán na mě vznáší nárok. Chce mě

pro sebe. To bylo zděšení: to přece nechci! A nastala vzpoura. Nějaký čas jsem se radši nemodlila, pak jsem se zase začala modlit za toho svého budoucího manžela... a koukala jsem si některé myšlenky vůbec nepřipouštět. Když to Pán viděl, zkusil to na mě jinudy. Poslal mě na chaloupku, tedy na tábor s dětmi vedený v salesiánském stylu. Celé to bylo legrační, když se na to člověk zpětně dívá, protože když jsem se na akci hlásila, vůbec jsem netušila, že to je tábor, myslela jsem, že je to akce s kamarády z farnosti. Bylo to tehdy úžasné. Jednak mi přišlo, že Boží přítomnost se při společné modlitbě s dětmi dala skoro nahmatat, jednak jsem tam zažila radost ze služby: člověk tam kmital, vařil, uklízel, běhal okolo dětí a byl u toho šťastný.

Asi rok poté jedna holka z naší farnosti odešla k nějakým sestrám, časem jsem zjistila, že šlo o salesiánky, a když se o vánočních prázdninách objevila u nás v kostele, chvíli jsme si povídaly. Vyprávěla něco ze života, z čehož jsem pochopila, že tam nejde o nějaký strohý a odměřený způsob života, ale že se tam smějí, představené říkají Markéto a prostě že tam je to, čemu se říká „rodinný duch“. Tehdy jsem řekla Pánu: „Teda, když už by to musel být klášter, tak salesiánky, ale radši bych toho nejlepšího kluka...“

Další fáze pak nastala, když jsem četla knihu (M.C. Ziescheová: Dokonalá svoboda) o ochrnulém mnichovi, který byl tělesně strašně omezen, přesto byl jeho život úžasné dobrodružství, protože Pánu řekl celým životem ANO. Knížka se mi moc líbila a přemýšlela jsem, že je to hezké, říct Bohu ano. A tehdy, po dvou a čtvrt roce vzdoru, se Pán znovu ozval. Řekneš ano, i když tě budu chtít pro sebe? V tu chvíli jsem si připadala zahrnutá Boží láskou a bylo mi úplně jasné: Pán mě chce šťastnou. Nemůžu být šťastnější jinde než tam, kde On mě chce. Proto mu to ANO můžu říct. Byl to pro mě prožitek velké svobody: předtím jsem si postavila zeď, že „tudy ne“, teď zeď padla a já můžu kamkoliv. Ale chci tam, kde mě chceš Ty, Pane.

Pak nastalo období hledání, kde je tedy to moje místo. Nebylo mi jasné, jestli mě Pán chtěl jen svobodnou pro Něj, nebo jestli šlo o přímé povolání k zasvěcenému životu. Tehdy mi pomohl zpovědník, kterému jsem asi za půl roku vyložila, co se stalo. Poradil mi modlit se, svěřit to Panně Marii, aby mi vyprosila poznat, co mám dělat (s Pannou Marií jsem jinak v té době měla krizi vztahu, ale na zpovědníka jsem naštěstí dala). Pomáhal mi také být trochu trpělivá, protože sice jsem Pánu odporovala přes dva roky, ale pak jsem byla nervózní, že za dva měsíce ještě nevím. A učil mě modlit se s Písmem. Tehdy jsem si myslela, že je to proto, že „sestřičky přece rozjímají“, časem jsem pochopila, že v Písmu Pán mluví, i ke mně dnes, a tam hledat Jeho vůli je moc dobře. A pak časem nastala taková trvalá jistota, že jo. Že zasvěcení a nakonec i že k salesiánkám. Pak mě někdy napadlo, že On je ten můj nejlepší kluk a konečně jsme se našli... a byla jsem úplně dojatá.

Sr. Marie Vavříková FMA

Padni, kam padni

V minulých číslech Hromosvodu jsme se ve vzdělávání zabývali Druhým vatikánským koncilem. Tím, co to bylo a proč, podívali jsme se zblízka na jednotlivé konstituce a nyní se společně s P. Pavlem Jägerem zaměříme na závěry koncilu, na jejich význam pro dnešek a trochu i na praxi.

Quo vaditis, závěry II. vatikánského koncilu?

V jemné narážce na titul nejznámější knihy H. Sienkiewicze *Quo vadis?* se i my nyní ptáme: Kam směřujete, závěry II. vatikánského koncilu?

Diskuze nad tím, zda církev (ať už světová nebo pouze ta naše česká) dostatečně přijala koncilní závěry, je stále otevřená a co publikovaný článek, to názor. Jedni tvrdí, že dnešní doba potenciál II. vatikánského koncilu vyčerpala a je třeba uvažovat nad třetím „dějstvím“. Druzí oponují, že jsme jakožto Boží lid ani zdaleka nedočetli pozorně všechny dokumenty. Třetí k tomu jízlivě dodávají, že v Čechách jsme nebyli schopni dodnes realizovat závěry koncilu tridenstkého z 16. století. Všichni zřejmě mají svůj díl pravdy.

Mohou tedy připomínané církevní dokumenty dnes, po cca půl století, ještě někoho oslovit? Řekl bych, že ano. Při četbě dokumentů nám sice některá témata přijdou jako zcela samozřejmá a přirozená, někdy se však zasníme: „nad tou krásou, kdyby to, co je v textu, bylo samozřejmé i v životě křesťanů“. A právě tyto momenty „rozporu“ našeho současného křesťanství a obrazu se kterým pracují koncilní dokumenty jsou důležité a pro dnešek motivující.

Uplatňování závěrů koncilu

Po skončení koncilu stáli biskupové celého světa před nezáviděníhodným úkolem - pedagogicky vhodně předat závěry koncilu lidem ve svých diecézích, věřícím i nevěřícím. Nejen historikové se nyní po 50 letech ptají, jak se to tehdy

církvi české, moravské nebo slovenské vlastně dařilo. Pro nás je však těžké nahlížet dobu, kdy církev nemohla svobodně a v dostatečném rozsahu pořádat semináře, „osvětovou činnost“, vzdělávat kněze i laiky.

Dnes se již aktivitám meze nekladou a na úrovni jednotlivců souvislé teologické studium absolvují desítky lidí ročně. Do života celých farností se však koncilní závěry dostaly mnohdy jen do půli cesty.

Pokud bychom se dnes lidí v kostele zeptali na přínosy II. vatikánského koncilu, většina by asi řekla: „Při bohoslužbě kněz nestojí zády k lidem a nepoužívá latinu, ale češtinu, aby tomu věřící rozuměli.“ Někteří by ještě mohli zmínit „větší důraz na Písmo v bohoslužbě i v duchovním životě“ a snad ještě „přívětivý pohled na ostatní křesťany“.

Podívejme se na příklad liturgie

Jak jsme si opakovaně ukázali v minulých dílech našeho seriálu, tento pohled je vcelku povrchní (a v případě té první odpovědi i nepřesný). Koncilní otcové vybídli ke změně způsobu slavení bohoslužeb co do vnější podoby (čeština; postoje), tak i osobního přístupu věřících.

Vícero koncilních dokumentů rozvíjí myšlenku křtu, křestní důstojnosti křesťana a *všeobecného kněžství*, které jsou klíčem k porozumění křesťanské identitě, modlitbě i bohoslužbě (viz jedno z předchozích číslech Hromosvodu). Slova zaznívající při křtu o našem věčném spojení s Kristem, který je pomazán „na kněze, proroka a krále“, nezaznívají jen do větru. Koncilní otcové se důrazem na všeobecné kněžství mimo jiné vymezili vůči chápání bohoslužeb jako soukromých aktivit vysvěceného kněze, kterému věřící dělají přisluhovače, či užaslé diváky. Naopak. Bohoslužbu slaví *celé* společenství, tj. tajemné tělo Kristovo, které vysvěcený kněz zastupuje. Z logiky věci tedy nelze bohoslužbu pouze „odsedět“ nebo se jít podívat „jak se pan farář pěkně modlí“. Snaha o změnu, vhodnou úpravou liturgického prostoru, nově kladený nárok na vnímavost věřících, ale velmi často končí bezprostřední reakcí „takhle to tady bylo vždycky“, „pane faráři, udělejte si to jak chcete“, „každý farář co tady je, říká něco jiného“.

Církevní pedagogika

Církev nejsou knihy Písma, katechismus, koncilní dokumenty někde v knihovně, lidé z teologických fakult nebo biskupové se svými kolektivy. Sice se kolem nich spousta církevních věcí točí, ovšem *církev* je společenství vpravdě různých věřících lidí se svým vlastním životem. Pedagogicky předávat koncilní závěry celému Božímu lidu je tak stále trvající úkol. „Starého psa novým kouskům nenaučíš“ – toto pořekadlo, které do církevního života jakoby nepatří (vždyť jsme několikrát během liturgického roku vyzýváni k obrácení, ke změnám a k jednotě), se i v našem prostředí ukazuje skutečně platným. Povzbuzení koncilních dokumentů, výzvy papežů Jana Pavla, Benedikta i Františka mohou působit krásně,

trefně, úderně a skutečně nadějně. V osobních životech lidí i v životě diecéze/farností však narážejí na setrvačnost a neuspěchaný, opravdu velmi rozvážný postup.

Mladé víno staré měchy roztrhá a vše přijde nazmar

Napětí mezi starým zvykem a novou myšlenkou; zasloužilým katolíkem a pár let věřícím konvertitou; „svíčkovou bábou“ a rodinou se čtyřmi malými dětmi bylo, je a bude všudypřítomné. Nikdy mu neunikneme. Kdykoli toto napětí přerůstá v konflikt, společenství farnosti se dělí a rozpadá. Zdravé napětí sice přináší obtíže v soužití, je však motivující pro všechny (podobně jako blížící se náročná zkouška mnohé studenty motivuje nejen k učení, ale i k modlitbě).

Napětí ve farnostech, aby bylo drženo v rozumných mezích, vyžaduje porozumění názoru druhých a zpravidla vyšší schopnost se vzájemně domluvit a přijmout ústupek.

Mladý člověk, nezatížen vlastní minulostí, mnohem lépe vstřebává teorii a myšlenky „jaká by církev měla být“ a snad se i lépe vyzná v tom co chce a co očekává od farnosti. Změny po kterých volá, však druzí často vnímají jako odmítnutí dosavadních zvyků, které bezpochyby hrály důležitou roli v jejich životech. Někdy jsme svědky zajímavého myšlenkového posunu v posuzování věcí/aktivit od „to je účelné, vhodné, krásné“ k „to je zvykové“.

Vnášení koncilních myšlenek do života

Dokumenty II. vatikánského koncilu naše církev ještě zdaleka nezpracovala. Často se naráží na velmi lidskou a přirozenou nechuť měnit zajeté pořádky, zvyky a naučené teze. Církev však stojí na své vlastní tradici a necitlivá změna této živé paměti se nám může vymstít (což se zjevně u nás i dělo). Kdykoli názorová skupina X se snaží v církvi přesvědčit názorovou skupinu Y o potřebě změnit své postoje, málokdy je to ku prospěchu celku. Trpělivé studium a vnášení koncilních (a po 50 letech stále nových) podnětů do života farnosti je úkolem všech věřících, i když je pravdou, že někomu to jde lépe a někomu hůře.

Mladý člověk, ze školy zvyklý studovat, klást otázky, domáhat se odpovědí i otevřít knihu a nalézat je svépomocí, může mít v prostředí farního společenství skutečně motivující úlohu. Samotné koncilní dokumenty jsou často hardcore četbou, ale na druhou stranu přístupnější literatury ve stejném duchu je dostatek.

P. Pavel Jäger

Petr Vích

VĚK: 24

BYDLIŠTĚ: Nové Hrady

CO TI UDĚLÁ RADOST: asi jako každému – hezký úsměv, pochvala… dále kafíčko, něco sladkého na zub, posezení s přáteli

ŠKOLA: ČVUT (fakulta elektrotechnická) – snad už se na jaře bude počítat mezi dokončené ☺

CO MÁŠ NA VESMÍRU NA STAROSTI?

Na Vesmíru mám na starosti kuchyň. A všeobecně zásobování potravinami – hlídání stavu zásob a nákupy v Makru. Občas to není zrovna jednoduché – za poslední týden jsem slyšel o 4 nových dietách… Ale jinak je to super a mám pocit, že dělám užitečnou věc. Nejhezčí je po obědě vidět spokojené jedlíky, jak si hladí bříška a spokojeně oddechují ☺ A ve volném čase jsem začal dělat správce Vesmírné sítě – která se momentálně zatím spíše buduje.

JAKÝ JE ŽIVOT NA VESMÍRU V TÝMU? ČÍM JE SPECIÁLNÍ?

Krásný a náročný. Většinou je nejtěžší se poprat sám se sebou a se svými představami o sobě a o druhých (jak jednají a co za tím vidět – respektive nehledat). Poslední dobou si uvědomuji, že Vesmír jako takový je velmi speciální místo – jak říká otec Tomáš - je to skleník a je to správně. A my jsme tu hlavně od toho, abychom skleník udržovali vytvářením přátelské a rodinné atmosféry.

JAK SES NA VESMÍR DOSTAL? CO TĚ VEDLO K TÝMAČENÍ?

Autem ☺ K týmačení mě to táhne už docela dlouho, asi tak od maturity se ve mně čas od času ozvala touha žít nějaký čas v komunitě nebo třeba v týmu na nějakém centru, a na jaře byly vhodné podmínky a naskytla se i příležitost. A i když to není snadné, tak svého rozhodnutí nelituji a jsem rád, že jsem tu …

MÁŠ NĚJAKÝ VZKAZ PRO NAŠE ČTENÁŘE?

Pokud budeš mít někdy příležitost jít do týmu, tak neváhej a jdi, protože kdo nezažil nepochopí ☺ Za pět měsíců na Vesmíru mám tolik zážitků, že v „běžném světě“ by to bylo na několik let. A těšíme se až přijedeš.

Jana Sochorová (Muška)

VĚK: 20

BYDLIŠTĚ: Strážnice (kraj vína, zpěvu, folklóru – zkráceně slunečný jih Moravy)

CO TI UDĚLÁ RADOST: Když mají ostatní radost:-) A taky úsměv, modlitba, dárek, jídlo, možnost jít spát...

OBLÍBENÉ JÍDLO: Ražniči, pečená kačena, škvarky...a když to shrnu, tak vlastně veškeré maso.

CO MÁŠ NA VESMÍRU NA STAROST: Kytky, třídění odpadu a výzdobu ☺

PROČ SE TI ŘÍKÁ MUŠKA?

Tuto přezdívku mám už od 7 let a dostala jsem ji v přírodovědném oddíle. Vždycky jsem byla otravná, ulétaná a drobnějšího vzrůstu ☺

JAK SES OBJEVILA NA VESMÍRU?

To bylo tak. V období maturity a rozhodování se, co dál, mi hlavou běhaly myšlenky: „Co když se nedostaneš na vysokou? Co budeš dělat?“ A ozvala se ve mně touha jít sloužit na nějaké Centrum pro mládež – měla jsem vytipovaný náš moravský Přístav v Rajnochovicích. Tak jsem si to domluvila s o. Pospíšilem, že když mne nikam nevezmou, ujme se mně.

Pak mi po čase přišly ze všech VŠ dopisy o zdařilém přijetí, tak jsem Rajnochovice odmítla. Jenže ouha, nezvládla jsem maturitu z matematiky. O půl bodu! Tak když to bylo o takový kousek, tak to na podzim musím dát. Prdlajs, nedala ☺ V tu dobu jsem na nějaké Centrum dávno zapomněla a spíš jsem přemýšlela, kam půjdu pracovat. A když jsem své starosti se zaměstnáním vylíčila kamarádce Mary, která zrovna přijela z Vesmíru, kde o prázdninách vařila, tak mi nabídla toto místo. Že prý zrovna hledají týmačku a že bych se tam hodila. Ještě jsem jí ani neřekla ANO a už byla domluvená s Tomem. Po pár telefonátech jsem se na Vesmír přijela podívat – nikdy jsem tu totiž nebyla – a už jsem tu zůstala ☺ Holt Boží cesty jsou nevyzpytatelné ☺

JAK SE TI NA VESMÍRU LÍBÍ?

Je to tu hezké, ne vždy je to jednoduché, hlavně ale cítím, že tu mám být.

Milý Bože,

netušil jsem,

že oranžová a fialová

jdou tak dobře k sobě,

až dokud jsem neviděl

ten západ slunce,

co jsi udělal v úterý.

To nemělo chybu!

David

(z knihy Děti píší Bohu)

Vydává Diecézní centrum pro mládež, Velké Náměstí 32,
500 03 Hradec Králové, tel. 495063421, e-mail: dcm@bihk.cz
Toto číslo připravili: Marie Kohlová, Ludmila Horáčková, Michal Popelka a Jakub Klimeš.